

димъ че не могахъ да влѣзѣтъ заради не-
вѣріе-то си.

ГЛАВА 4.

- 1 И тъй понеже ни остава обѣщаніе да влѣ-
земъ въ негово-то упокоеніе, нека ся убоимъ,
да не бы да ся яви иѣкой отъ васъ че ся е ли-
2 шилъ *отъ него*. Защото намъ ся благовѣсти, как-
то и тѣмъ; но тѣхъ гы не ползова слово-то кое-
то чухъ, понеже въ тѣзи които го бѣхъ чули,
3 не бѣше размѣсено съ вѣрѣ. Защото влѣзува-
мы въ упокоеніе-то ний които повѣрувахмы,
като рече: “Така ся заклѣхъ въ гнѣвъ-тъ си,
че нѣма да влѣзѣтъ въ мое-то упокоеніе;” ако
и да сѣ были свършены дѣла-та *Божіи* отъ по-
4 ставленіе-то на свѣтъ-тъ. Защото иѣгдѣ си е
реклъ за седмый-тъ день така: “И починахъ си
Богъ въ седмый-тъ день отъ всички-тъ си дѣ-
5 ла.” И на това *мѣсто* пакъ: “Нѣма да влѣзѣтъ
6 въ мое-то упокоеніе.” И тъй, понеже остава иѣ-
кои да влѣзѣтъ въ него, и тѣзи на които ся
отъ понапрѣдъ благовѣсти, не сѣ влѣзли заради
7 непокорство-то, Какъ опрѣдѣлява иѣкой день,
“Днесъ,” като казува чрѣзъ Давида, подиръ
толкови врѣме, както ся рече; “Днесъ ако чуе-
те неговъ-тъ гласъ, не ожесточавайте сърдѣ-
8 та си.” Защото ако бѣ имъ далъ *Иисусъ Навинъ*
упокоеніе, слѣдъ това не бы говорилъ за другъ
9 день. Слѣдователно за народъ-тъ *Божій* остава
10 упокоеніе. Защото който е влѣзълъ въ негово-то
упокоеніе, и той си починахъ отъ свои-тъ си дѣ-
11 ла, както Богъ отъ неговы-тъ си. И тъй да ся
постараемъ да влѣземъ въ това упокоеніе, за
да не падне иѣкой въ истый-тъ примѣръ на не-
12 покорство-то. Защото *Божіе-то* слово е живо, и
дѣятелно, и по остро отъ всякой мечь остръ и
отъ двѣ-тъ страны, и проминува до раздѣленіе-
то на душѣ-тъ и на духъ-тъ, на съставы-тъ и
на мозъкъ-тъ, и издирва помышленія-та и на-
13 мѣренія-та сърдечны; И нѣма *никог* създаніе да